

[Per Hækkerup.]

landets knappe kapitalmidler på de forskellige områder, hvor det ikke mindst for at klare betalingsbalanceproblemet er nødvendigt at sætte særligt ind.

Jeg vil dernæst gøre en bemærkning til statsministeren. Statsministeren henviste til, at jeg havde citeret ham forkert. Efter det referat, jeg havde af statsministerens tale, var det korrekt. Dér stod omtalt stabiliteten i regeringssamarbejdet. Jeg har, foranlediget af statsministerens hårde kritik af mig for at citere falsk, taget det rettede eksemplar af fortrykket, og dér er det altså lykkedes at få rettet „regeringssamarbejdet“ til „regeringsarbejdet“. (Statsministeren [Hilmar Baunsgaard]: Jeg har ikke rettet det!). Ja men så er det i hvert fald rettet, men som sagt, i det papir, jeg havde som grundlag, står der „regeringssamarbejdet“.

Men jeg kan ikke se, at det i og for sig gør så forfærdelig megen forskel, for det er stabiliteten hos regeringen, der er udgangspunktet for statsministerens bemærkninger om de vellykkede forhandlinger med EF. Jeg skal ikke gøre noget stort nummer ud af det, jeg tror ikke, det er noget, der er særlig afgørende, men jeg synes blot, at der ikke er nogen grund, hverken for statsministeren eller for andre, til ligesom at prøve på at lægge en skillelinje imellem det markedspolitiske syn og de markedspolitiske interesser, vi har, og som jeg indtil dagens forhandlinger har forstået også regeringen har.

Men her kommer jeg til et punkt, som vi betragter som meget væsentligt. Når hr. Poul Schlüter holder den meget ukloge tale, han holdt i dag — nu tænker jeg ikke på kommunalpolitikken i Gladsaxe, men på det, han sagde om markedspolitikken — hvor hr. Poul Schlüter taler om, at socialdemokratiet er standpunktsløst i markedspolitikken, og hvor hr. Poul Schlüter sammenligner vores holdning med det, Wilson gjorde i England, så må man undskylde; så holder enigheden mellem hr. Poul Schlüter og mig op, så er hr. Poul Schlüter med til at undergrave den markedspolitik, som jeg troede vi var enige om.

Hr. Enggaard, der åbenbart har lidt mere politisk fornemmelse, var lidt mere forsigtig i sine udtalelser, men var i og for sig inde på samme tankegang. Hr. Enggaard benægtede, at venstre ønskede en enegang til fælles-

markedet. Jeg spurgte — men fik altså nu svaret af hr. Enggaard — om det, at man fører en valgkamp på sloganet, at en stemme på venstre er en sikker stemme for fællesmarkedet, på et tidspunkt, hvor vi ikke kender forudsætningerne for vor tilslutning til fællesmarkedet, er ensbetydende med, at venstre er vendt tilbage til sin gamle politik med enegangen, som altså hr. Enggaard benægter, men som de fleste andre i dette land er klar over at venstre tidligere havde. Hr. Niels Helveg Petersen behandlede det samme emne og gjorde det på en linje, så jeg kunne sige, man skulle tro, han havde været socialdemokratiets ordfører. Han gav faktisk tilslutning til det synspunkt, jeg har fremført, nemlig at det ikke er folketingsvalget, der er afgørende for vor markedspolitiske beslutning; folketingsvalget skal ikke være et markedsvalg, sagde hr. Niels Helveg Petersen.

Det, jeg gerne vil spørge om, når nu hr. Poul Schlüter og i nogen grad hr. Enggaard kritiserer en markedspolitik, som vi hidtil har haft grund til at tro også var regeringens markedspolitik, er, om det stadig er det, eller om det, man siger på fra de konservative side og måske fra venstres side, er, at vi skal få en markedsdebat, der kommer til at gå på, om vi skal gå ind i fællesmarkedet, hvad England end gør, hvad der end sker med Norge og Sverige, for det er det, der ligger i hr. Poul Schlüters bemærkninger. Vi er ikke med vores markedspolitiske beslutning på vores årsmøde gået ét eneste skridt ud over det, det store flertal i denne sal har betegnet som sine forudsætninger for at gå ind i fællesmarkedet.

Jeg vil derfor gerne have en klar tilkendegivelse, og jeg beder statsministeren om at give den. Er det regeringens politik, der har fundet udtryk senest i dagsordenen her i folketinget den 18. maj 1971? — for det var ikke den politik, der fandt udtryk hos den konservative ordfører og hos venstres ordfører. Er dette stadig regeringens politik, eller har visse af regeringspartierne ændret holdning med den konsekvens, at vi kommer ud i en ganske alvorlig markedspolitisk diskussion? Jeg ønsker altså et klart dementi af de herrer Poul Schlüter og Enggaard; ellers må vi jo søge en anden form for bekræftelse af, hvad der er regeringens politik.

Jeg vil gerne sige et par ord i anledning af